

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 114

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.

Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ἀπριλίου 1881.

Ἐν τῶν οἰκτροτέρων συμπτωμάτων τῆς παρούσης κρίσεως, ὡς τὴν ὀνομάζουσιν, εἶναι ἡ συνήθης εἰς τὸν ἔθνικὸν χαρακτήρα προσπάθεια πρὸς ἐξκπᾶτητιν τῶν ἐξω δι' ἐπιδείξεων, πόρρω ἀπεχουσῶν τῆς πραγματικότητος. Μεταξὺ τῶν ψευδεπιδείξεων ἐπενοήθη ἐσχάτως καὶ νέα τοιαύτη ἀνόδυνος καὶ ἀναίμακτος, ἡ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν δημοτικῶν συμβουλιῶν τοῦ κράτους. Ἄλλ' ἡ κκορωνοτέρη νότα εἰς τὴν βυζαντινοκρατορικὴν ταύτην συναυλίαν εἶναι τὰ ἄρθρα τῆς Ὁρας, τὰ ὁποῖα σκοποῦσι ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος τῆς σωτηρίας. Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτος, φίλε Ὁρατζῆ, θὰ ὠργάζετο ἄλλως τὰ πάντα ἐπὶ ὑποθέσει πολέμου ἀφύκτου, θὰ διεχειρίζετο ἄλλως τὴν θέσιν τοῦ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐπόψεις, θὰ ἔμενον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, envers et contre tous, θ' ἀνέριπτεν ἑτοιμος καὶ ἐγκλίως τὸν κῶδον καὶ θὰ ἔσωζε τὸν Τόπον, ὡς τὸν γράφουσι μὲ γράμμα κερκλατον, ἐφ' ὅσον ἦτο σώσιμος. Ταῦτα ὅμως εἶναι ἔργα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὧν εἰσθε ὑμεῖς ἡ κωμικὴ κερκλατικα. Τὰ ὑμέτερα ἔργα, ἡγετίσκοι, εἶναι ἔργα τῶν μικρῶν ἀνδρῶν, ἡγουν τοπικαὶ ἐκλογικαὶ ἐπιτυχίαι, ἐνεργεῖσι ἀπρομελέτητοι καὶ ἀσυνάρτητοι διὰ βυζαντινῶν διαταγμάτων καὶ ἐγκυκλίων, κολακεῖσι ἢ ἀπειλαὶ καὶ ὑπουλοὶ κατηγορεῖσι κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐπιδείξεις, φλυαφίαι, πόλαι, καὶ ἐν τέλει ἀτελεῦθηκα ἄρθρα ἐφημεριδογραφικά, καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν ἔνοικαν. Οἱ ἐξοχοὶ πολιτικοὶ δὲν ἀναγνωρίζονται τοιοῦτοι δι' ὅσα βεβαιώσιν ὅτι ἠδύνωντο νὰ διακράζωσιν, ἀλλὰ δι' ὅσα διέπραξαν.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Σκαπινικὸν ἀριστούργημα ἡ ἀπὸ 8/20 Ἀπριλίου 1881 δῆθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἰδιαίτερα ἀνταπόκρισις τῆς Ὁρας! Ἐννοήσατε ἐκ τοῦ γρακιυλικοῦ ἐκείνου συρράμματος, ὅτι ὑπάρχει ὁ ἐργαζόμενος κατὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὀρίων τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ὡς εἰργάσθη ὁ Καποδίστριας κατὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ὀρίων καὶ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἀκωνθίου ἑλληνικοῦ στέμματος παρὰ τοῦ Λεοπόλδου, προδίδων τὸν Τόπον εἰς τὴν Ῥωσσίαν, ὡς εἰργάσθη κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγάλειου καὶ ὁ Ὄθων, προδίδων τὸν Τόπον εἰς τὸν Πάπαν Πῖον Θ' καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν! Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον οἱ ξένοι αὐτοὶ ἄρχοντες, οἱ ἡγετίσκοι τοῦ κρατιδίου θὰ τὸ εἶχον φέροι ἤδη μέχρι τοῦ Δουναβέως καὶ τῶν Καυκασίων τοῦλάχιστον, ἀλλ' ἐνεκα τῆς ἀντιδράσεως αὐτῶν κατεχώσθησαν ἀνωφελῶς ἀπὸ πεντηκονταετίας ἑκατοστυζαίτινες ἑκατομμυρίων καὶ ἐδόθησαν χιλιάδες τινὲς βραχμοὶ χάριν τῶν Θεσσαλικῶν χωρφίων. Ἀλλὰ πάντες ἐνθυμοῦνται ὅσα ἐπανελημμένως οἱ περὶ τὴν Ὁραν εἶπον ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἔθνικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος. Πότε ἐσπουδασιολόγουν; Τότε ἢ τῶρα; Τύπος Βυζαντινῶν Σκαπίνων!

Ἐρμηνεία τοῦ Συντάγματος: «Ὁ στρατιώτης εἶναι πολίτης». Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι ἕκαστος τάγμα, ὡς καὶ ἕκαστος λόχος, καὶ ἕκαστος τοῦ λόχου οὐλαμὸς, καὶ ἕκαστος τῶν συγκροτούντων τὸν οὐλαμὸν ἀνδρῶν, φέρων ὄπλον καὶ σάκκον, δύναται ν' ἀναφωνῆ: Ζήτω ὁ πόλεμος! ἢ Ζήτω ἡ εἰρήνη! Χαῖρε λοιπὸν συνταγματικὴ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς σήμερον κέκτησθε πρότυπον στρατοῦ προτύπου βασιλείου καὶ κατέχεις θέσιν ὁμολογουμένως ἀνωτέρων τῶν εὐδακίμων Πολιτικῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Χρηστή όμολογία πολιτευομένου είναι ή έξής άφελεστάτη του Σκαπίνου της *Ώρας* εν τῷ προχθεσινῷ φύλλῳ της: «*Άλλ' οί ήμέτεροι κυβερνήται οὔτε κἀν τήν κωμωδίαν τής άντιστάσεως δὲν κατώρθωσαν τὰ παραστήσωσιν όπωσοῦν έπιτηδείως*».

Συμπέρασμα, ότι, αν ήτο εις τὰ πράγματα ο Σκαπίνος, ή κωμωδία θα παριστάνετο έπιτηδείως!! Ίδου περι τί άμιλλώνται οί ήμέτεροι πολιτικίσκοι, και δὲν εντρέπονται να τὸ όμολογούν! Και ήτο λοιπὸν άνάγκη να μάς έλθουν οί *Beri-Zogh Zogh* εις έπισφράγισιν του τέλους του πολυθρυλήτου ήμῶν ζητήματος, και να μεταφράση έπιτυχῶς ή *Έφημερίς* τὸ όνομά των *Τὰ τέρα άνορα*;

Ο ιδρυτής και πρωτοστάτης τῶν Όλυμπίων κ. Κ. Ζάππας μετ' άλλους βέβαια προβλέπει, ότι εις τούς άγῶνας, οὓς έθετο ή έλληνικωτάτη ψυχή του μεγάλου κληροδότου του έθνους εξαδέλφου του ΕΓΑΓΓΕΛΗ ΖΑΠΠΑ, πρόκειται πλέον από τουδεν' άγωνίζονται Καλάμιοι, Μεσσήνιοι, Μεσολογγίται, Καλαβρυτινοί, Μολάοι, Βούβουλοι και Παπαμιχαλοπουλαίοι, Νικολόπουλοι, και Βκλασσόπουλοι και πάντες όσοι τῶν αυτών αρχῶν και καταλήξεων, πλην τῶν ήπειρωτῶν εκείνων, οὓς ώνειροπόλει έλευθέρους, εν άποτελοῦντας σῶμα μετὰ τής μητρὸς Έλλάδος, υπέρ της και αἷμα έχουσαν και τὰ γράμματα διέσωσαν και τὸ χρῆμά των άφειδῶς έστειραν και τούς οἴκους των εκ θεμελίων είδαν καταστραφέντας και τὰ κτήματά των έδημεύθησαν. Εις τήν πόλιν τῶν Άθηνῶν, όπου τὸ Άρσάκειον, ή Ριζάρειος, τὸ Βαρβάκειον, τὸ Μετσόβειον, τὰ Όλύμπια ανακαλοῦσιν όλα εις τήν μνήμην μας ήπειρωτῶν μεγάλων τήν ψυχήν όνόματα, εις τήν πόλιν αυτὴν πέφρωται πλέον έσαι να ήνε ιδρυμένη ή κυβέρνησις, ήτις άντι στρεμμάτων όλίγων θεσσαλικῶν και πέντε-δέκα θέσεων άκόμη διά Κλαμιδίας και λοιπούς, άπαρνείται τήν μόνην άποστολήν της, κηρύττει διαζύγιον μετὰ τῶν αδελφῶν και έννοει να δρέπη πάντα ταῦτα τ' άγαθά, όσα οί ήπειρωτῆται έπεσώρευσαν ενταῦθα ως εις σταθμόν διά τήν ὄρην τής άνάγκης, να τὰ δρέπη έναβρυνομένη και πιστεύουσα μωρῶς, ότι τής τὰ έχάρισεν διά τὰ μαῦρα πονηρά της μάτλα και τήν έξοχον αξίαν της! Πολλά ψιθυρίζονται περι τής εκφρασεύσεως άλγηδόνας ταύτης υπό του κ. Ζάππα, σκεπτομένου αν συμφέρει και εις αυτὸν άκόμη, ως ήπειρωτῆτην μέλλοντα πολίτην προσεχοῦς μεγάλου βασιλείου Άλβανίας ἴσως, αν συμφέρει ή εξακολούθησις τῶν τόσων δαπανῶν εις κτίρια άθάνατα και κκληρίγειν ιδέας έθνικῶν άγῶνων τε και πανηγύρεων, όσον

συμφέρουν ταῦτα εις τούς κ. κ. Φωστηρόπουλον, Γιαννόπουλον και άλλους εκ τῶν υπερηρηνευομένων μελῶν τής Επιτραπῆς τῶν Όλυμπίων, εις τούς λιθοξόους, αρχιτέκτονας και γρχιμματαίς, εις τὸν φιλοθεάμονα λαὸν τῶν Άθηνῶν κ' εις όλους όσοι με αυτὰ κι' αυτὰ χονδραίνουν και πχχάινουν και ευφραίνονται, τὸν πατριωτισμὸν επικαλούμενοι κ' ύμνοῦντες τής Ήπειροῦ τής εὐάνδρου τὰ αίσθήματα και ξεσχιζόμενοι εις λόγια υπέρ ταύτης!

Δεν παρέσχεν έθνικὴν υπηρεσίαν διά τῶν *Λαυριακῶν* δὲν ανεμίγη άπαξ και δις και τρις εις τὰ έθνικὰ δάνεια, ισχυριζόμενος ότι τὸν παρεκάλεσαν και μόλις μετὰ πολλά συγκατετέθη να υποστῆ χάριν τής πατρίδος τήν θυσίαν ταύτην' δὲν έγινε λοιπὸν ταξιάρχης του τάγματος του Σωτήρος, οὐδὲ προσέφερε τὸ Τσχαί του εις αὐλικούς και πρόσβεις και πολιτικούς και πάντας τούς είδωλολάτραις τῶν νεωτέρων Άθηνῶν. Άλλ' όνομάζεται άπλῶς Σκυλίτσης, εἶνε εις τὸ έξωτερικόν, έμπορος άπλοῦς, και έδωκε ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΣ ΧΙΛΙΑΔΑΣ φράγκων μονομιᾶς υπέρ άνοικοδομήσεως τής υπό του σεισμοῦ καταστραφείσης πατρίδος του Χίου, υπέρ επανιδρύσεως τῶν σχολείων της και τῶν ευεργετικῶν της καταστημάτων. Άλλ' εἶνε άληθές, ότι επειδὴ δὲν έτυχε τῶν αυτῶν τιμῶν και ωφελειῶν εν Έλλάδι, ὦν κατὰ κόρον απήλαυσαν άλλοι, ο πατριώτης Σκυλίτσης οὔτε Πτωχοκομειον μάς εκτισεν άντι 27 1/2 δραχμῶν, οὔτε εργοστάσιον τῶν Απορών Γυναικῶν επί ζένου οἰκοπέδου άντι 13,597 δραχ., οὔτε Υπνωτήρια κατασκεύασεν άντι 3,333 δραχμῶν' άλλ' έδωκεν άφελῶς, άφελέστατα τὰς τριακοσίας και πλέον χιλιάδας τῶν φράγκων του, χωρὶς να έρωτᾶ μάλιστα αν υπάρχη Συγγρός τις χιώτης εν Άθήναις.

Η Φωνή τής Κερκύρας και ή Έφημερίς ενταῦθα διαμαρτύρονται διά τήν σκανδαλώδη παραδίξις του ασύλου τής οίκίας κατὰ τήν ήμέραν του Πάσχα εν Κερκύρα, πρὸς άνεύρεσιν δῆθεν επιστράτων και εφεδρων! Μὰς άρέσκει ή άφέλεια τῶν συναδέλφων, όταν μάλιστα αναφέρωσι και τὸ σύνταγμα παραβιάζόμενον. Δεν έννόησαν τέλος πάντες, ότι ή άτομικὴ έλευθερίκ ειναί αυτόχροημα μῦθος εν Έλλάδι διά τούς καλουμένους Έλληνας πολίτας, δι' οὓς ο τόπος των τείνει να καταντήση άληθές κάτεργον; Τί έσεβάσθησαν ή βουλή και ή έξουσία, άφ' ενός μάλιστα ζτους, ίνα σεβασθῆ ή χωροφυλακή και τὸ *άσυλον τής οίκίας*; Τήν άτομικὴν έλευθερίαν, τήν αξιοπρέπειαν του ανθρώπου, τήν περιουσίαν, τήν εργασίαν του πτωχοῦ λαοῦ, τὰ ιερώτερα οἰκογενειακά αίσθήματα, όσα και πρὸ άγρίοις εισί σεβαστά; Εις τὰς έρωτήσεις ταύτας άπαντῶμεν συντόμως διά τῶν έξῆς λέξεων: *Έφεδρεία, επιστρατεία, νόμος εισφορῶν, κατάταξις άνηλικῶν και υπερηλικῶν, στρατολογία μορογενῶν, αυθαιρεσίαι παρτοειδεῖς, ζημίαι ανπολόγιστοι, βάσανοι*. Και ταῦτα χάριν του ειρηνόπολέμου!